

Posiew miłości

Biuletyn poświęcony
bł. Marii Angeli i jej dziełu
NR 1 (118) 2026, I – III

Kult Świętych Patronów Zgromadzenia

Święta Klara

W najnowszych numerach *Posiewu Miłości* powracamy do refleksji na temat Świętych, których w szczególnie sposób czcimy w Zgromadzeniu Sióstr Felicjanek.

Błogosławiona Maria Angela od samego początku swego powołania do życia poświęconego wyłącznie na służbę Bogu swoją duchowość budowała na duchowości św. Franciszka z Asyżu. Od niego, podobnie jak św. Klara, uczyła się życia czystego, ubożego i posłusznego Woli Bożej. Prawdą jest, że nie miała zbyt wielu materiałów źródłowych, aby dogłębnie poznać duchowość św. Klary, jednakże fakt, iż duchowo czerpały z tego samego Źródła, którym jest Jezus Chrystus i z tego samego wzorca, pozwala dostrzec ich rzeczywistość głęboką duchową więź.

Relacja między św. Klarą z Asyżu a Świętym Franciszkiem z Asyżu zajmuje w historii duchowości miejsce szczególne, ponieważ odsłania jedność dwóch dróg prowadzących ku temu samemu celowi. Można ją porównać do dwóch płuc jednego organizmu, którego oddechem jest nieustanna tęsknota za Bogiem. Nie chodzi jednak o zwykłe podobieństwo losów, lecz o głęboką komplementarność charyzmatów, które wzajemnie się dopełniają i interpretują.

Franciszek jawi się jako apostoł pokuty i herold piękna Stwórcy, przemawiający zarówno słowem, jak i radykalnym świadectwem życia, podczas gdy Klara staje się ikoną czystej kontemplacji – milczącej, a zarazem niezwykle wymownej relacji serca z Oblubieńcem. W jej doświadczeniu modlitwa

przestaje być zbiorem formuł, a staje się przestrzenią żywego spotkania, w której człowiek oddaje się Bogu bez reszty.

Ten dwubiegunowy dynamizm – aktywnego przepowiadania i ukrytej adoracji – znajduje zaskakujące dopełnienie w życiu bł. Marii Angeli Truszkowskiej. Jej duchowa intuicja prowadzi ku syntezie, którą tradycja określa mianem *vita mixta*. Nie jest to jednak proste połączenie dwóch stylów życia, lecz organiczna jedność kontemplacji i służby, wypływająca z jednego źródła – z doświadczenia Boga obecnego zarówno w ciszy modlitwy, jak i w ubogim, potrzebującym człowieku. W tym sensie Maria Angela nie tyle naśladowuje Klarę i Franciszka, ile odczytuje ich charyzmat w nowych warunkach historycznych i eklezjalnych.

Znamienne pozostaje, że jej własny duchowy geniusz nie zawsze był dostrzegany nawet we wspólnotie, która wyrasta z jej doświadczenia. Paradoks ten odsłania głęboką prawdę o świętości: jej źródło nie leży w uznaniu, lecz w ukryciu. Podobnie jak Klara w San Damiano, trwająca na zimnej posadzce przed Ukrzyżowanym, Maria Angela odnajduje sens swej drogi w całkowitym powierzeniu ducha Ojcu. W tym geście obie kobiety spotykają się ponad czasem – w radykalizmie wyboru Boga jako jedyne bogactwa.

Warto zauważyć, że zarówno Klara, jak i Maria Angela wyrastają z kontekstu materialnego bezpieczeństwa i rodzinnej troski. Ich decyzja nie jest więc ucieczką z nędzy, lecz świadomym wyrzeczeniem się świata, który – choć oferował komfort – nie był w stanie zaspokoić najgłębszego pragnienia serca. To doświadczenie duchowej pustki pośród dostatku prowadzi je ku odkryciu, że prawdziwe życie rodzi się z relacji: z Bogiem i z wspólnotą. Wcielony Chrystus, oddający siebie w ofierze, staje się dla nich nie tylko wzorem, ale drogą interpretacji własnego powołania.

Kontemplacja Ukrzyżowanego nie zatrzymuje ich w sferze uczucia; staje się hermeneutyką życia. W Jego ranach rozpoznają sens własnych wyborów, a zarazem logikę miłości, która polega na darze z siebie. Ofiara składana Ojcu nie ma charakteru heroicznego gestu dla samego heroizmu, lecz jest odpowiedzią na uprzedzającą miłość Boga, który „tęskni za każdą ludzką duszą”. Dlatego ich życie – choć tak różne w formach – wskazuje jedną drogę powrotu: drogę miłości ofiarnej, przybierającej rozmaite kształty w zależności od powierzonych zadań.

W tej perspektywie św. Klara, św. Franciszek i bł. Maria Angela nie tworzą jedynie ciągu postaci historycznych, lecz ukazują dynamikę jednego charyzmatu rozwijającego się w Kościele. Franciszkańska prostota, klaryska kontemplacja i felicjańska synteza służby z modlitwą odsłaniają, że świętość nie jest jednolitym modelem, lecz żywą relacją z Bogiem, która – jak światło – przybiera różne barwy, pozostając tą samą rzeczywistością.

* * *

Święta Klara, odchodząc z tego świata, udzieliła swoim Siostrom błogosławieństwa:

Błogosławię was za mego życia i po mojej śmierci, jak tylko mogę i więcej niż mogę, wszystkimi błogosławieństwami, jakimi Ojciec miłosierdzia błogosławił i będzie błogosławił swoim synom i córkom duchowym w niebie i na ziemi, i jakimi błogosławił i będzie błogosławić każdy ojciec i każda matka duchowa swoim synom i córkom duchowym. Amen.

Bądźcie zawsze miłośniczkami Boga i swoich dusz, i wszystkich swoich siostr, i zachowujcie starannie to, co przyrzekłyście Panu.

Pan niech będzie zawsze z wami i niech sprawi, abyście wy zawsze z Nim były.

Błogosławiony Ojciec Honorat Koźmiński w jednym z listów do Sióstr Felicjanek pisał:

Druga rzecz, która powinna być bardzo drogą dla serc naszych, jest że na wzór św. Matki Klary [Matka Angela] zostawiła nam na piśmie kilka wierszy, które możemy uważać za jej ostatnią wolę i testament duchowy. ... a mianowicie, aby zawsze Cześć Przenajświętszego Sakramentu w duchu wynagrodzenia była u nas utrzymywana i żebyśmy nie odstępowały nigdy od naszych ustaw i od tego życia, jakieśmy od początku zaczęły.

BŁOGOSŁAWIONA MARIA ANGELA TRUSZKOWSKA

Błogosławiona Maria Angela Truszkowska urodziła się w Kaliszu w 1825 roku. W dzieciństwie i młodości pociągała ją modlitwa i troska o innych.

W 1855 roku założyła Zgromadzenie Sióstr Felicjanek. Każdy przejaw życia błogosławionej Marii Angeli był odbiciem jej zatroskania o zbawienie wszystkich ludzi i służenie potrzebującym. Postawy te wypływały z jej bezgranicznej miłości Boga i pragnienia pełnienia Jego woli.

Zmarła w 1899 roku. Beatyfikowana przez Papieża Jana Pawła II 18 kwietnia 1993 roku w Rzymie.

MODLITWA

Boże, nasz Ojcze, uwielbiamy Cię i dziękujemy, że obdarowałeś nas błogosławioną Marią Angelą, która żyła Twoją wolą w wierze i w bezgranicznym zaufaniu, i dla Twej miłości służyła bliźnim.

Przez jej wstawiennictwo udziel mi łaski ..., o którą z ufnością proszę, przez Chrystusa naszego Pana. Amen.

(z aprobatą kościelną Wikariatu Rzymskiego)

O otrzymanych łaskach za wstawiennictwem bł. Marii Angeli proszę powiadomić Zgromadzenie Sióstr Felicjanek,

ul. Smoleńsk 6, 31-107 Kraków, lub

ul. Poniatowskiego 33, 37-700 Przemyśl lub

ul. Kościuszkowców 85, 04-545 Warszawa

Muzeum i Archiwum Marii Angeli Truszkowskiej

ul. Mikołajska 18, 31-027 Kraków.

Zespół redakcyjny:

Koordynatorki Kultu bł. Marii Angeli Truszkowskiej